Ч. 100. Чернівці, середа дня 24. серпня (6.) вересня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертае ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цілий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Черновцях.

Tempora mutantur...

(X) Часи зміняють ся. Все йде, все минає на нашій Буковині. Політичні партиї враз із їх орґанами, політичні мужі, навіть „фамілійні ґениї“, все те пересипує ся як в калєйдоскопі — перекидує ся із під одного прапору під другий, навіть зовсім протилежний. Зовсім так, як в країні, де більшій частині політиків не ходить о потреби народних мас, які остають хиба тревало ті самі, а тільки о приватні справи, о личні амбициї, для яких заспокоєня єднає ся подвижників не силою переконаня — тільки коррупциєю чи в формі гроша, пенсий, синекур, чи в виді політичних становищ, які можна найінтратнійше використати для своїх найблизших. Відповідно до сего і політичні орґани поодиноких ґруп, не надто дбають про осьвідомлюване загалу про його дійсні потреби, а за те сьпівають собі взаїмно пеани або безпощадно лають ся, в чім недосяжні саме нові „спасителї“ Буковини із „берненьским Месиєю“ на чолї. Він хиба не знає нашої приповідки: Не будь солодкий, бо тебе розлижуть, і не будь гіркий, бо тебе розплюють. Та й те правда, що се може обходити тільки того, хто не наплював сам на свою минувшину, на свою давну роботу, із якої могло вийти тільки користи народним масам...

Колись писали „реформатори“ із „Fr. L. Ztg.“, що буковиньске православне духовеньство складає ся: із облудників і „нищих духом“, які спільно працюють над тим, „щоб не лише безмежно визискувати нарід материяльно, але також руйнувати єго морально і духово“. Осуджувало ся безпощадно те, що у нас панує грубе надуживанє релїґії і церкви до політичних і личних цїлий духовеньства враз із митрополитом-„сьвятцем“ на чолї, „який сьвідомо охоронює і попирає попівство в єго найбруднїйших проявах“. Оттак писало ся колись, а тепер п. „вільнодумні реформатори“ із „Fr. L. Z.“ прийшли прійдїте поклонім ся перед тими самими „сьвятцями“ і — бородою того самого о. сов., Бежана, що хиба грає в „соньмищи“ консисторників перодову скрипку...

Та зміна ся йшла слїдом за „ґеніяльним“ проводатором, який вкінци переконав ся практично, що в очах консисторників „заслугою уважає ся лякейство, лизуньство й рачкованє в поросї перед могучим“. (Гл. статї д-ра Ончула „Про церковне питанє на Буковині“.) Тож не диво, що після сего звершив ся пресловутий Bejan-Kuß, а по якімсь часї вийшов на яву ще й письменний документ Бежанівско-Ончулївскої дружби. До буков. сьвященьства — бачите — розійшло ся від консисторскої клїки таке посланиє: „Consilierul Consistorial Dionis cav. de Bejan roagă să binevoiţi a sprijini din răsputeri colecta pentru fondul naţional-politic şi să trimiteţi banii sau sinete (accepte) la adresa prezidentului partidului naţional d-lui Modest cav. de Grigorcea în Carapciu pe Sirete.“ Се значить по нашому, що консисторский совіт. Дионїз рицар де Бежан, просить о можливо енерґічне пособлюванє колєкти на національнополїтичний фонд і пересиланя гроший або векселя на адрес президента національної партиї, п. Модеста р. Ґріґорчі в Карапчеві н. С. І чи не дивна зміна часів, а радше людий, коли колєктором гроший на корупцийний фонд для Ончулових хрунїв став той самий о. „рицар“. Бежан, про якого надто прозоро писав у цитованій вже статї той сам Ончул, „що саме від тих осіб, які митрополит уважає найгіднїйшими відвертає ся з відразою цїла диєцезия.“ — Нинї стали они „приємні“ навіть для самого Ончула. Ба, колись він обурював ся, на те, як сьвященик „із запертєм власного переконаня піде вислугувати ся пануючій клїці часописними статями або аґітациями“, а нинї його серце радує ся, як на його виборчі збори (які, як доси, випадають зовсім не блискучо) стягають самі „ряні“ попи мужиків і як найобридливійшими средствами аґітують за ним враз із всякими виборчими розбишаками і палкарями.

Часи зміняють ся, та ще швидше зміняють ся в нашім краю люди і то в противнім напрямку, як би сего можна надїятись по полїтиках, які бодай трохи ріжнять ся від звичайніських політичних хамелєонів...

Вісти з України.

Один із унїверзитетських професорів-Українцїв висловлює в 186. ч. „Дїла“ свою думку про буцїмто конституцийний царский манїфест із 19. серпня с. р., що основує ся безперечно на переконаню сьвітлїйшої частини укр. інтелїґенциї. Виказавши „мідь звинящу“ царских слів в поодиноких частинах манїфесту не поминає професор-Українець і національного питаня. „Царський манїфест — як він пише — знає окрім царя самодержця тільки „нарід“. Цар знає тільки самодержавну Росию, царство польське, Сибір, Кавказ та Туркестан. Даремні царські зусилля, прийде час, і він вже недалекий, що цар буде рад, коли буде йому вільно заговорити до „народів“ Росиї! Озветь ся він і до україньского народу, до того народу, що перед 251 роками, освободившись із польської неволї, прилучив ся до московського народу, і признав його царя своїм царем, до того козацького народу, що в Переяславськім договорі забезпечив Українї самоуправу: автономію церкви, своє судівництво, право вибирати по вподобі свого гетьмана і право трактатів з заграничними державами. Ті права України, хоч знищені на папері царськими указами, стоять для нас і для нашого потомства незадавнені; вони застережені нашими предками а заґарантовані предками. Хоч яка велика була неволя в Польщі, наші предки, наш нарід розбив ті кайдани, животворна сила нашого 30 міліонового народу ще дасть йому спромогу викарабкатись і з теперішної неволї... Сьвідомі тої животворної, невмирущої сили нашого народу, ми, про себе і про наше потомство, не зрікаємось прав нашого народу на людяне життє на сьвітї, та ще добиваємось права користуватись богацтвами нашої землї і добром всесьвітної культури. Того і дожидаємо від справдешньої in spe конституциї.“

Тільки під режімом російського самодержавного пястука не так легко добити ся людяного житя, коли й досї годі діждатись знесеня указу із 1876 р., годї вихлопотати навіть дозвіл на україньску часопись, хоч не має вже хиба й одного народу в Росиї, який сего вже не добив ся, хоч се бажанє піднїмає ся вже навіть із поміж селяньских мас. Ось „Придвѣпровскій Край“ приносить таке письмо, яке редакция одержала від одного укр. селянина: „Покірно прошу напечатать в вашій газетї, що я селянин Кузьменко (із Малоросів) знаю, як чимало селян-малороссів бажає, щоби була малороссійска газета „Запорозька Січъ“. Може найдуть ся богаті і учені люде, щоби випросити розрішенє іздавать таку газету. Селянин новомосковського уїзда Роман Кузьменко“. Та лихо тільки в тім, що ся справа зависима не від доброї волї „богатих і учених людий“ а від злобного опору рос. поліцейства чи там чиновництва.

Отся поліцейска дволичність затяжіла навіть і над долею українського сьвятого письма. Як звісно царським указом випущено вкінци чотирох укр. еван-

---

4) Гнат Хоткевич.

ПОРТРЕТ.

(Фантазия).

Посьвячую дорогій Е. А. Р..ч.

(Дальше).

...Лискаючий оксамит закриває тїло, мов навмисне для того, щоб ярче блиснув у вічі снїжно-білий лебединий вигіб шиї. Великі круглі серги меркнуть своїм золотом перед дивним колїром ланит; нема дорогоцїнного каміння... лише два діяманти спускають ся у низ з роскішних очей, дві перлини повисли там — і перлинам тим цїни немає... Ще не рвуть ридання тїла, ще не тремтить уся істота, мов бурею зігнута, а тільки хоче ть ся скрикнути... скрикнути так, щоб крик цей одізвав ся у душех усїх мерзенних і нїчтожних. щоб він долетїв до Всесильного, коли і Той може що-небудь зробити... Зараз... зараз розіллєть ся вона морем пекучого болю, зараз зірветь ся з чарівних вуст протест краси, небесної владики — — — — — — —
— — — — — — — — —

І піт холодний виступив у нього на чолї... він прокинув ся... Било і стукало в виски, руки тремтїли, а душа... душа болїла так, як нїколи ще!... О, ви, котрі буднями проживаєте свята життєві! Ви, що не бачите сіяння краси за мизерними турбомами дня, що просипали дивні сходи сонця, що пропивали жар і трепет молодої душі! І ви, сухії моралїсти з мертвими тенденциями на устах, з диханєм рівнодуштя, вбиваючим прекраснє! І ви, односторонні борцї односторонних ідеалів, вмираючи на життєвому товкучому ринку під ногами товпи! І всї, всї, хто не лив слїз на самотинї у ночі, хто не умірав душею за кожний атом прекрасного, хто не підіймав тоскливих очей до таємниць небесних — ви всї — вам не зрозуміти, як болїла у нього душа!.., Морем безмежним журби підіймалось чутя десь з глибин, тисячилїттями накоплена скорбота розривала серце — і мало, мало було слїз, мало ридань вони не виявляли нїчого...

Він дивив ся широко розкритими очима в повні темряви кутки кімнати, ловив ухом найменьший згук — і знов засипляв важким, мов камінь, сном, переривисто дихаючи — — — —
— — — — — — — — —

— — — Пишний баль. Мов високо-високо десь в порівнаню з людьми пливе вверху чійсь стан... Та фіґура оточена людьми, а люди зникають знисхожують ся перед нею — і вона одна, самотна пливе в височинї, сїючи сьвіт сонця, блищучи навколо правдою краси. Біле, ткане ельфами і феями лїсів плате, роскішна гірлянда квіток через плече, антично убране волосе, а в руках мирт, зірваний закоханим янголом в небесних садах... Кожний крок дише царственним достоїньством і сїє дивний запах округи... І се вона... вона...

І — мов з підземних царств яких, мов з глибокого, повного болота і смродних парів багна якого, піднялось до верху зло... олицетворенє зла... Дише воно убійчим диханєм яду, сипле палючими искрами заздрощів і підлих підкопів. Воно узброєне в міцну стальову кольчугу слїпих буржуазних тенденций, а в правій руцї держить тонкий, як жало зміїне кортик, в усю довжину якого ядними кислотами випалені слова і реченя благоправних матрон, жриць таємного культу розпусти. На кінцї кортика блищить брудна якась, смердюча крапелина... То осуд загальний, короткозоре нахабство, то ругань пяного, зайшовшого в тиху оселю щасливих людей!...

І тихо, але безповоротно, як смерть, зростає воно висше і висше... За ним у першу голову — батькова строгість з ферулою близорукого глупства у руцї, там далї сойм родичів, родственників, кревних і близьких і дальших з поганими, чорними вишкіреними зубами з кістяними пальцями, простягнутими уперед... Ще далї — ріжні рубрики знайомих, знавших, бачивших і вони, мизерні, хитають головами, плюють собі під ноги, а між тим хижо і розпустно дивлять ся у верх, скосивши очі... А далї ще за ними — безкінечний хвіст усїх „перших стрічних“: Хто з них гордо голову дере, нахабно, до гори, хто аж підстрибує з висхнутим язиком, хто удає спокійного — і нї одного, нї одного з них хоч бодай з теплим словом, з ласкою безкористною, без зрадливої мисли... Всї вони, підлі, ідуть, повзуть, пересмикають ся у слїд за своїм всесильним, могутним в своїй чорнотї проводирем.

...Тихо підіймаєть ся рука з під чорного плаща... мов движеть ся нетерпляча краплина на кінцї зміїного орудя... Все висше, висше кінець той... а вона в своїй гордій неприступности, в своєму царському, величі і не може навіть бачити його... Нараз... мов хижий зьвір, огидний, стрибнув, мов блискавка блиснула — упала смердюча крапелина на дивну щоку богинї... Ах!!... і на тому місцї — опалена чорна пляма... Брудними патоками розбрискалась вона по божественному румянцю, пропікаючи слїд за собою...

Зачув ся похоронний дзвін, радісне скимлїнє огидливих голосів... Чорне знамено розвелось над головою і, тріпаючись в повному диму повітрі, мов нахабно сьміялось: ха... ха... ха...

— Так дайте-ж сили неземної, меч мінї, щоб міг відомстити, щоб... О, нї, нї... Дайте мінї мук таких, щоб пекло їм позавидїло — я сам, сам повинен мучитись за неї... І знов прокинув ся, знов судорожно стис руками подушку... „Забуття, забуття“ просив розсудок, а висше велїло думать, думать, думать...

(Дальше буде).

гелистів із моск. тюрми. Незабаром потім видало одначе петербурске Главноє управленіє по делам печаті" на запит кіевського цензора під ч. 2089 таку відповідь, що „сьвяте письмо Старого і Нового завіту", Псалтир видані в украіньскій мові за границею все таки остають заказаними книжками!! (Гл. Ruth. Revue ч. 15. за 1905 р.) Покищо укр. евангеліє печатає ся в Москві і вже забирають ся поодинокі інституциї користуватись ним ради ширеня моралї. Ось житомірський уїздний комітет тверезости рішив — (Гл. Кіев. Откл. ч. 229) на своїм послїднім засїданю, що є необхідною річею закупити українські евангелія для всїх читальняних бібліотек сього уїзда (повіта).

Годї змовчати при сїй нагодї тут і те, що українофобством проняті не лиш урядові сфери, воно захопило навіть росийських социялдемократів. Ось женевска „Искра", поміщуючи дописї про страйки на Вкраїнї, нї словечком не згадує про роботу Р. У. П., за те безвпину повтаряє потребу розширюваня росийськоі лїтератури, аґітацийної. В ч. 106. без загикненя каже навіть, що укр. мужики волїють російську мову як української, а укр. виданя „Правду" і т. д. розуміють дуже погано. І на чию наївність рефлектує „Искра", коли навіть еї власні дописї промережені українськими цитатами — висловами мужиків. Отже мужики говорять до московських аґітаторів по українськи, а самі своеї мови не розуміють!!! Тактика „Искри" і всяких обрусителїв із під червоного прапору аж надто прозора. Нинї кажуть, що український мужик своеї лїтератури не розуміє, завтра, що єму еї не треба, а по завтру, що еї вже нема!! Та даремний їх труд, а при тім трохи сьмішний, як зважить ся на нечуваний попит за укр. лїтературою, який істнує по українських селах.

Петербурске „товариство ім. Шевченка для видаваня пожиточних і дешевих україньских книжок" рішило видати ряд українських брошур, які-б мали на цїли познакомити українських селян з новим ладом, витвореним у Росиї через введенє державної думи. В сих брошурах викладано би селянам про суть і значінє репрезентацийного ладу та познакомлено би їх з істориею західно европейских канституций. Перша з сих брошур уже виготовлена та предложена до цензури. Коли цензура позволить видати того роду книжку по українськи, підуть за нею дальші. Рукописи належить слати на руки голови товариства А. А. Русова (С. Петербург. Офицерская д. Nr. 47. кв. 12).

Полїтичний перегляд.

Скликанє австрийского парляменту, яке мало наступити вже з кінцем вересня, потерпить мабуть значну проволоку. Віденьскі антисемітскі орґани заповідають початок парляментарної сесиї аж на другу половину листопада, хиба щоб до того часу угорска кріза перейшла свою остру стадию, так, що можна би надїяти ся на рішенє торговельних договорів із заграницею в законодатних тїлах обох половинах монархії, як також на те, що моглиб радити спільні делеґациї. За те малиб бути при кінци сего місяця, або з початком слїдуючого скликані сойми для полагодженя справ біжучих. — В польских парляментарних кругах підносять потребу спарляментованя кабінету. Із рамени польского Коłа мав би одначе rodak засїсти не в мінїстерстві просьвіти, але в мінїстерстві желїзниць, бо се важнїйший постерунок для галицких Поляків, які в мінїстерстві просьвіти добули коштом Русинів для себе хиба вже все, чого душа бажає.

Події в Росиї. Воєнний суд у Варшаві засудив члена рев. польскої партиї, Каспшака на кару смерти через повішенє за те, що він підчас полїцийної ревізиї в тайнїй печатнї, убив офіцера полїциї і полїциянта. — Загальний союз товариств лїкарів, правників і інжинєрів поручив окремим товариствам перевести загальний страйк. — Вибори до „Государственної Думи", мають відбути ся в грудни с. р., а дума має зібрати ся 25. січня 1906 р.

Страйк американьских углекопів. В Сполучених Державах приготовлюють ся углекопи до ґенерального страйку. Американцї народ практичний, тож в першій лїнїї дбають про страйкову касу. Нинї досягнув уже страйковий фонд 2 мілїонів долярів.

Росийско-японьский мир.

Мирові переговори добігають кінця. Мабуть нинї наступить підписанє мирового договору без нїякої злишної величавости, що застерегли собі японьскі делеґати. Мировий договор буде складати ся із передмови і 17 артикулів та окремого додатку, що буде складати ся із чотирох уступів, яких зміст не міг бути уміщений в самім договорі. Проф. Мартенс заявив, що остаточна робота коло договору є так маловажна, що еї полагодять вже самі секретарі без засїдань цїлого конґресу. На послїдних засїданях виринули спірні точки в справі укріплюваня Сахалїну а також що до речинця і условин, серед яких має опустити росийска армія Манджурию. Японцї твердо обстоювали, щоб росийскі війска опустили Манджурию до послїдного мужа в протягу 18 місяців і на сїм відай таки стало. Що до острова Сахалїну, то стануло на тім, що на нїм не має бути укріплень.

Хоч заключенє мира вже неминуче, одначе завішеня оружя зовсїм не заключено. Прозорі Японцї на те не пристали і обі величезні армії все ще стоять серед маджурских піль, готові кождої хвилї кинутись на себе. Та до сего вже не прийде. Хоч і як велике незадоволенє обняло Японїю із приводу заключеного мира, то желїзний послух недозволить нї Оямі нї Курокому пхнути свої війска до бою в супереч воли обожаемого Мікада, що — як що-раз більше виходить на яву був саме головним творцем мира, бо особисто в супереч загальної опінїї рішив зректись високих домагань, щоб тільки покінчити страшний пролив крови.

Про мир повідомлено росийску головну кватиру урядово дня 1. с. м. царским телеґрамом до Леневича. Цар не криючи вдоволеня із мира не може обійтись без того, щоб по давному не горожитись, що ось то „славетна" його „армія готова не тільки відперти ворога, але також і завдати йому рішучий удар". Шкода тільки, що нема старої піснї про знївеченє до тла малих азийских малп, як на початку війни прозивали Росияни Японців...

Невдоволенє із миру серед лицарских Японців зростає що раз більше. Японьский нарід нестримний в своїх побідах, понїсши тільки жертв, не хоче добачувати стійности одержаних в мирі добутків і крайно обурений на правительство і на марґр. Іто, якого політичні загорільцї рішили вбити. Часописи являють ся в жалібних обвідках і говорять про порсмеский мир із що раз більшим роз'яренем. В Токіо мало вже прийти до грізних демонстраций, при чім правительственні будівлї пообкидувано камінем. Каблї поперетинано, так що провірити стійність чуток про події в Японії годї. Справжньої революциї в Японії в полїтичних кругах одначе не надїють ся. — Мікадо вислав Рузвельтови ось таку відповідь на його ґратуляцийну депешу: „Ваш телеґрам дуже мене урадував. Дякую за Ваші безінтересні заходи. Цїню високо стійність мира, який Вам завдячую і запевнюю, що із вдячностию признаю ролю, яку Ви відограли при заключеню мира, що буде творити основу успішного і трівкого супокою на далекім Сходї".

Із істориї „церкви-домовини".

(Конець).

Що позитивне право нарушуєть ся, аби тілько зробити можливими релїґійні переслїдуваня, се неоспорима правда. Доказів на те, прямо безлїч. Одним із своїх указів дозволив сенат старообрядцям побудувати в Уральску капличку. Рішенє видав заздалегідь мінїстер, так що на законній його основі хиба годї було похитнути ся. А одначе місцевий ґубернатор зніс його і старовіри не могли найти на него нїякої справи. Другий факт: В селї Симоновськім, смоленської ґубернїї відобрано у якогось Родіонова троє дїтий, тому, що він дисидент і віддано їх зовсїм чужій людинї, що належала одначе до православної церкви. По багатьох місцевостях глубокої Росиї карають старообрядчеських духовників арештами і тюрмою за те тільки, що вони запускають собі довге волосє так як православні панотцї. Отсї кари мусять вони зносити в супереч сенатским постановам і мінїстерским циркулярам, які не один вже раз постановляли, що сьвящеників годї карати за ношенє довгого волося*). Царю про ті всї подїї доношувано, але він на се не рушив навіть пальцем. Всю жестокість практикованої системи уявить гуманним читачам найлїпше траґічна істория епископа Методія, одного із стовпів старообрядчества. Історию сю доведено недавно до відома єго величества, але не викликано у него навіть висловленя співчутя. Методій, родом із міста Челябинська, висьвячений на сьвященика сповняв сей чин через пятьнайцять лїт, після чого відзначено його достоїньством Томського епископа. Раз якось запричащав він сьв. тайнами чоловіка, який будучи родженим у православній церкві, перейшов відтак на старообрядчество. Се був як раз случай того рода, які роздивлювано в „Гасударственном Сьветї", та ізза яких висловив ся так суворо сам імператор. На Методія зробив хтось донос. Його арештовано і поставлено перед суд, який признав його винуватим і осудив на засланє. Мало того; те рішенє виконано із зовсїм непотрібною грубостю. Епископови Методієви заковано ноги в кайдани і післано його в Якутську область етапом в гуртї із убійниками, та иньшими злочинниками найгіршого типу. Завдяки стараням одного із впливових старообрядців йому позволили спершу остати ся в ґуберніяльнім містї, та незабаром перепер один пралат пануючої церкви те, що Методія заслано до Вилюйска. Старенького вже епископа (йому було тодї 78 років) посадили верхом на коня, привязали до живота і сказали, що в такий спосіб має заїхати на місце призначеня, яке було віддалене меньше-більше о сїм сот миль. „Таке рішенє рівнозначне із замучуванєм чоловіка на смерть", говорили серед Методієвих вірних. І воно було сьвятогою правдою. Старець умер по дорозї (1895. р.) та — коли, де, в який спосіб і хто його похоронив — се остало ся тайною на віки.

Коли репресийні средства, які цар припечатовує своїм іменем, мають мало-що спільного із дїйсною релїґією, то позитивні вчинки його в тій области навіяні надто прозоро замаскованим суєвірством. У него є прямо дїтвацький інтерес до всїх диковинок і чудес і він готов вірити однаково й посланіям, які передають духи із невидимого сьвіта за посередництвом д. Філїппа, як уздоровленям, які звершують останки православних монахів, що їх імена додав до спису російських сьвятих сам цар. Його попередники були далеко більш повздержлявими в справі заселюваня небес чим що до кольонїзациї Сибіру. Микола І. згодив ся на канонїзацию воронїжського епископа Митрофана (1832. р.) аж тодї, як тїло його оказалось нетлїнним, пролежавши в домовинї довгу сотню лїт. Та се була єдина канонїзация за час єго царюваня. Олександер II. дозволив синодови долучити до списку православних сьвятих ще Тихона, епископа воронїжського (1861. р.). Його наслїдник не канонїзував нїкого. Теперішний знова цар не лиш канонїзував двох (Геодосія, архіепископа чернигівського — 25. цьвітня 1895. р. і Серафима Саровського — 31. липня 1903. р.) але ще й особисто приказав обявити одного з кандидатів, Серафима сьвятим, не дивлячись на те, що тїло його найдено розложеним, хоч від його похорону минуло всего 70 лїт. Православний епископ Димитрій із Тамбова протестував ізза сеї причини проти причисленя Серафима до лику сьвятих, бо се противило ся церковним традициям, та за сю ріжницю в поглядї із царем лишено сього епископа катедри і післано епископом до Вятки. Його величество є тої думки, що остали волосє, кости і зуби кандидата на сьвятого достаточно доказують його сьвятість, а пророкуючі монахи запевнили його, що Господь Бог незабаром зробить чудо і відтворить цїлковито останки Серафима.

Ми не можемо входити тут в подробиці сих справ і в ті основи, які спонукали його величество вірити, що він стане незабаром потїшений родинами наслїдника, завдяки опіцї його любимих сьвятих, яких іконами він благословив недавно свої війска: се забрало би надто богато місця. Головна суть сього є в тім, що імператор вніс в церковні дїла як і у всї галузи адмінїстрациї свій особистий вплив і обстає при своїм помимо супротивлень, протестів і здорових рад тих, хто найбільше спосібний до того щоб ним руководити...

Олег Сатир.

*) Див. указ Новочеркаської консисториї із 19. VI. 1893, ч. 2928.

„Пан на Чункові" перед судом.

Не можучи вже дальше знести кормиги звісного Лїсковацкого, дїдича з Чункова і не маючи спромоги вижити крайно з лихої платнї, урадили тамошні громадяни взяти ся до страйку. Страйковий комітет звернув ся отже дня 9. липня с. р. до згаданого „przyjaciela ludku" в цїли переговорів зглядом платнї. Та Лїсковацкі не то що не хотїв пристати на жадні уступства, але ще й вилаяв селян словами: нероби, пияки, лайдаки, смаркачі і т. д. Відтак спитав, чи хто із них був на вічу в Чернівцях. Коли і. Гнїданик відповів, що був, а дїдич відповів із старошляхецким простацтвом, що то на віче ходили самі пияки та лайдаки, то той самий господар відрік: „Там були порядні люди, там були наші пани посли". Тодї скрикнув п. Лїсковацкий: „То не посли, але осли!" Що п. Лїсковацкому дратує „блен-

кітну“ кров факт, що є в сьвіті мужицкі посли, що мужикам не мож безкарно сипати по двайцятьпять навіть без дивана се понятно, але зовсім зрозуміло, що й рускі посли заскаржили его до суду, щоб прикоротити шляхетску буту і показати, що у нас обиджувати не мож нікому не то панови на Чункові.

Карна розправа проти п. Лісковацкого відбула ся дня 31. серпня 1905 перед суд. п. Залуским в повіт. суді в Заставні. Читане акту оскарженя відпало мабуть тому, щоби борони Боже присутні не дізнали ся, що п. Лісковацкий сидить на лавці обжалованих. По заяві оборонця обжалованого, др. Наймана, що обжалований вимовив згадані слова але у великім роздражненю зі сторони „страйкарів“, зажадав заступник позовників др. Ґольденберґ, щоб переслухати сьвідків обиди, чого, видно, ані противна сторона ні судия не надіяли ся. П. Залуский по довгій хвилї мовчаня сказав лише: „Sind warscheinlich Mitglieder des „Sicz“ Vereines“ і вже навіть не хотів їх переслухувати. На замітку заступника, що не поступає коректно, судия розсердив ся так, що хотів його навіть зі салї виключити. А й се замітити треба, що цїла розправа зійшла більше на перепалцї судиї із заступником позовників, чим на оголошеню самої кари. Остаточно приступлено до переслуханя сьвідків. По заприсягненю сьвідка Ґеорґія Гніданика зачав п. Залуский випитувати его довго про все і вся. Не обійшло ся і без „наставленій“ як то мужики сьміли йти до двора, без запитів чи то мужиків того їх посли навчили і чи посилали їх до дідича і т. д. Одначе сьвідок нічим не збив ся, відповідав знаменито в користь правди і послів, і потвердив все, що закидував п. Лісковацкому акт оскарженя. Майже $1^1/_2$ години тревало переслухане першого сьвідка. Так само зізнавав і другий сьвідок, Яків Юрчак. І тут не обійшло ся без знаменитого інціденту. Коли п. судия спитав, чому ті посли є властиво їх послами, сьвідок відповів цїлком наївно: Вони є рускими а враз з тим нашими послами! Пан дідич образив, тай доста вже тілько питати ся! В тім дусї були би мабуть зізнавали і решта сьвідків, то-ж п. Залуский приняв хиба з вдоволенем домаганя оборонця пізваного, щоб переслухати ще двох сьвідків дідича, (На що? *Ред.*) по чім розправу відрочено на другий раз. Та „що сеи одвлече, то не уцече“... *Присутний.*

НОВИНКИ.

Чернівцї, 2. вересня 1905.

До новоотвореної рускої ґімназиї в Станиславові записало ся відразу 140 учеників. Се найкрасше показує, чи тої ґімназиї, якій Поляки робили такі трудности, було Русинам треба. Коли-б тільки еї керманич др. М. Сабат не схотів собі брати приміру до веденя ґімназиї із „нашої“ черновецкої, де прямо не допускає ся молодїжи до науки, дарма, що табака для носа, а не ніс для табаки!

Суспензия о. Попеля. О. Івана Попеля, руско-кат. пароха в Довгополи, орґанізатора Гуцульщини завдяки москвофільским інтриґам суспендували були власти перед кількома тижнями ab officis et beneficiis. Тепер одначе — як довідуємо ся — сю суспензию, викликану надто прозорими політичними мотивами — знесено.

Грізна пожежа. В Адриянополи вибух вчера вогонь, якого жертвою упало 1200 домів, богато церков і шкіл. Пожежа лютувала в циркулї, де мешкають убогі Греки, Вірмени й Жиди.

Злодії обікрали — прокуратора. Як доносять з Коломиї, обкрадено там прокуратора державного. Злодії вломали ся вікном до хати і украли золотий цилїндровий годинник з моноґрамом К. К., золотий ланцушок з компасом, золоту брошку з 2. емалїованими фотоґрафіями і богато жіночого убраня. Заряджено поліцийне слїдство. Остерігає ся перед купном тих річий.

Незвичайний випадок. 30. м. м. зірвав ся на ул. Паньскій в Чернівцях страшний вітер, вибив в помешканю під ч. 12 шибу, якої великий кавалок упав на переходячу жінку і задав еї тяжку 2 центиметри глубоку а 5 цм. довгу рану. Візвана телефонічно стация ратункова осмотрила ранену і відставила еї до дому, де буде мусїла лежати 14 до 20 днів.

Книгосуш. В громадї Нові Мамаївцї появив ся між роговою худобою книгосуш. З тої причини замкнено вивіз худоби з тої місцевости.

Новий Русин-адвокат в Станиславові. Др. Никола Железівский отворив адвокатску канцелярию в Станиславові при ул. Середній (Ґолуховского ч. 1. ріг улиці Собіского).

Увязнене убийника. В Чернівцях увязнила поліция Івана Шевчука, котрий в марті с. р. допустив ся в Печеніжині злочину убийства і грабежи. Молодий, 24-лїтний парубок признав ся, що в Печеніжині удержав довший час любовні зносини з 40-лїтною ворожкою Мариєю Мостовюк. Сприкривши собі, хотів з бабою розійти ся, але бояв ся еї. Аж раз, коли Мостовюкова заплатила єму богато горівки, Шевчук під впливом алькоголю здобув ся на відвагу і заявив, що з нею зриває. Почувши те, Мостовюкова кинула ся на него з сокирою, але хибила, а тоді Шевчук хопив еї за горло і задусив. Найдені при ній 10 сотиків забрав і утік з Печеніжина. Перебував наперед в Сереті, потім в Чернівцях, дальше в Садаґурі, а вкінци знов в Чернівцях. Тут попав ся в руки поліциї, що слїдила за ним, маючи вказівки від галицкої жандармериї.

Чи скількість божевільних збільшує ся? Гадка, що число божевільних що-раз зростає, має своїх приклонників навіть серед кругів лїкарских. Проти сего виступив сими днями директор віденьского заведеня для божевільних, др. Теляковский, опираючись на статистичних даних. Після його обчисленьприпадав у Австриї 1893 р. один божевільний на 1077 мешканців, а 1896 р. один на 825. Коли публика чує що раз більше про недужих духово, коли їх число по шпиталях зростає, то се тільки тому, що тепер люди стали більше печалитись недужими духово і що раз більше звертатись о поміч до психіятрів. Лїчене душевно хорих укріплює ся навіть між темними масами на місце давної віри в те, що в божевільного вселив ся — чорт. Чим красше поставлена в якім краю печаливість про божевільних, тим більше буде — як справедливо замічує цюріхский психіятр Бляйн — число случаїв божевіля. Се ще одначе зовсім не говорить, щоб мало зростати число божевільних — то збільшує ся тільки скількість лїчених душевно хорих людий.

Оповістки, іменованя і т. п.

Великий концерт в Чернівцях. Заходом „Товариства для плеканя україньскої пісні, музики і штуки драматичної в Чернівцях“, та при участи прогульки артистичної львівских академиків і панни Наталїї Підляшецкої, учениці віденьскої консерваториї, відбуде ся дня 11. с. м. в понеділок в великій сали Товариства Музичного в Чернівцях великий концерт з отсею програмою: 1. Н. Вахнянин: „Урра у бій“ хор муж. в супр. форт. 2. Н. Лисенко: „Менї однаково“ сольо тенорове. 3. а) Ф. Колесса: „На любій розмові“, б) А. Мирберґ: „Серенада“ хори мужескі à capella. 4. Бернацкі: „Тропак“ скрипка сольо. 5. а) М. Волошин: „Чого менї тяжко“, б) В. Мендельсон „На воді“ хори à capella. 6. а) Е. Ґріґ: „Norwegischer Brautzug“, б) F. Chopin: „Valse E mol“ форт. сольо. 7. Н. Абт: „Як весонька вже на гори йде“ дует тенор і баритон. 8. Лемківскі пісні хор мужеский à capella. 9. Сольо сопранове. 10. С. Людкевич: „Косар“ хор муж. в супр. форт. Початок точно о годині 8-ій вечером. Цїни місць: Льожа 12 К., крісло першорядне 4 К., крісло другорядне 3 К., крісло треторядне 2 К., білет студентский 50 сот. Цїни без податку.

Загальна пчільнича вистава із міжнародним характером в Тїшинї (на Шлеску) буде отворена сьвяточно дня 17. вересня і потреває до 1. жовтня. Обнимає вона загалом 8 ґруп. Всяких інформаций уділить на бажане виставовий комітет в Тїшині, Стрільниця.

Прилучене нової громади до суду пов. в Радівцях. Міністер справедливости прилучив ярмаркову громаду і область Стража до повітового суду в Радівцях.

З універзитетскої бібліотеки. Др. Таранґул підняв подорож наукову до Німеччини.

З Видїлу краєвого. На засїданю кр. Видїлу із 1. вересня 1906 порішено уділити 300 К. субвенциї райфайзеньским касам в Іспасї, Киселицях-Тораках, Слободзії-Рараньчу і Шипоті камеральнім. Потверджено для Станівців гор. висоту такси за посмертні оглядини в висоті 1 К. Дозволено затягнути пожички громадї Дорна Кандрени в висоті 20.000 К. з краєвого банку, а містови Ґураґумора в висоті 30.000 К. із фонду на будівлї шкіл. — Потверджено предложені контракти купна згл. заміни громад Киселів, Стара-Жучка, Дзвиняче, Лужани і Вікно а також службову умову, які позаключували громади Деа Фрумосса, Рус-пе-Боул, Ватра Молдавиця із своїм секретарем гром. Оскаром Гінке, а громадам Драчинцям і Кабинови дозволено мати спільно 1-го писара гром. — Признано особисті додатки по 100 К. надуч. Ом. Іваницкому в Чорнавцї і Дмитрови Скалатови в Магалї. Вкінци на основі переведених доходжень заряджено все потрібне, щоб привернути лад в громадских управах Каменки і Качики.

Із січового руху. Позір! Відкрите і посьвячене прапора Січи в Рус-пе-Боулї (повіт кімполюнґский) відбуде ся в неділю дня 10. вересня 1905 о 2-ій годині по полудни. Отсим запрошуємо доокрестні „Січи“ і інтелїґенцию на се для нас так важне сьвято! — За товариство „Січ“ в Рус-пе-Боулї *Юрій Якубович*, кошовий.

Старшина товариства ґімн. і пожарн. „Січ“ в Чорториї скликує на неділю дня 10. вересня 1905 о 1 годині по полудни головні збори. По звичайнім дневнім порядку головних зборів відбуде ся велика народна забава із таким розкладом: 1. Промови членів поодиноких „Січий“. 2. Ґімнастичні вправи „Січий“. 3. Сьпіви і декламациї. 4. Ковбасний стовп. 5. Народні танцї. — На сей день запрошуємо до нас уклінно всї сестри „Січи“. — *Агляя Цурканович* писар „Січи“, *Денис Руснак*, кошовий.

Отворене „Січи“ в Лукавци н. С. відбуде ся на леваді пос. Н. Василька в неділю д. 17. с. м. о 1 год. по пол. За старшину тимчасовий кошовий *Юрій Гнїдий.*

Вечерницї з танцями в Чорториї. З нагоди головних зборів Товариства „Січ“ в Чорториї, устроює нисше підписаний комітет „Вечерницї з танцями“ дня 10. с. м. в домі вп. п. дідича Рудковского, на які комітет запрошує всїх учасників зборів. Стрій народний або візитовий. Вступ від особи 1 К. 50 сот. Музика п. Алека Паращука. Початок точно о 8 годині вечером. — За комітет: *Гедимин Лесеницкий*, начальник суду, *Евген Стрийский*, ц. к. нотар, *Никола Спинул*, ц. к. інсп. н. шк., *Кость Цурканович*, надуч., *Партемій Данчул*, надуч., *Іван Герасимович*, учитель, *Денис Руснак*, надучитель. — Вечерницї і збори відбудуть ся без згляду на погоду.

Із „Руско-селяньскої бурси“. При отвореню „Січи“ в Міґові зібрано старанем п. о. Маланчука і п. надуч. Гнїдого 22 К. 80 с,, при якій нагоді пожертвував п. надуч. Тодор Іваницкий з Сторонця Пут. 5 Кор. Шкільна рада громади Яблониці звернула частину доходу з концерту устроеного гр. прав. півцями церковними на бурсу 20 К, а п. надуч. Ос. Стримковский зібрав по концерті в касині в Гриняві 13 К. 40 сот.; при сїй нагоді пожертвували (в коронах): Вп. п. М. Козик 1, Щупак 1, о. Тимінький 2, Василь Товстюк 1, п-нї О. Якубович 1, Евг. Косташук 1, Йосиф. Стремковска 1, Павлїна Тонїевич 1, Делонд 1, Шинкарюк 1, Берль Шухман 0·40, Андрей Бурдзи 0·20, Адрей Калинюк 0·20, Войтович 0·60, NN. 0·20, NN. 0·20. Заряд бурси складає як найсердечнїйшу подяку. П. *Клим*, управитель.

Із штуки і лїтератури.

Львівский Руско-народ. театр під дирекциєю М. Садовского виїздить д. 15. вересня із Залїщик на дальші вистави до Коломиї.

Про гостину львівск. руского народ. театру, що від 18. м. м. дає під управою п. М. Садовского ряд представлень в Залїщиках, пишуть нам: Дня 24. с. м. виставлено конкурсову комедию Л. Яновскої „Дзвін, що людий до церкви скликає, а сам в нїй не буває“. Зміст еї ось який: Студент Андрій, син небогатої вдови Мариї Сидоровної кохає ся з Орисею, панночкою, котра проживає на селї і помагає в спілцї з учителем Серґієм народови, що живе в страшній нуждї та бідї, годуючи його та помагаючи йому своїми та збираними грішми... Аж ось приходить телєґрама, що Андрій приїде з богатою панною-дукаркою іменем Людмила Орлова, яка посїдає мілїон, котрим хоче запомогти народ... Орися і учитель тїшуть ся і очікують їх нетерпеливо. Нарешті над'їхали ожидані. Та — Андрій противить ся дрібній роботї Орисї і Серґія — і прямо висьміває його. В нього лїпші — красші „пляни“. Він хоче не кільком людям тепер помагати — але всїм пізнїйше мимо того, що тепер страшенна біда. Та показуєсь, що він те лиш так говорить, бо йому нарід і не в голові — і він заручує ся з богатою панною — відрікаючись Орисї — кажучи їй, що приносить свою любов яко жертву для народа... Тимчасом зачинає він любовні зносини з Зїнкою, званою „Лїсовою квіткою“, наймичкою в його матери. Та Людмила находить його з нею разом і покидає його обурена — наколи його приятель Серґій покинув його перед тим, вдаривши його в лице в сварцї... Ось головні черти сього образу з сучасного житя. Штуку відограно знаменито.. Ролю Андрія відограв п. Стадник з великою правдою. Людмилу грала пані Рубчакова, Орисю п-на Косакова, а Серґія п. Махнїцкий. Про гру всїх взагалї нема що казати, бо вона всїм звісна. В загалї тїшить ся руский театр в Залїщиках великою симпатиєю, і саля „Сокола“, в котрій відбувають ся представленя, набита при кождім представленю. *Ганусенко.*

Підручний календарик на рік шк. 1905/6 для учеників руско-україньских шкіл середних. Цїна 50 сот. Сей календарик появив ся в Тернополи накладом „Молодїжи“. Крім звич. календариюм находить ся в нім вірш Грінченка: „До працї!“, „Як підготовлятись дома для школи?“, „Правила ґіґієни“, „Найважнїйші події з історії „України-Руси“, „Держави сьвіта і їх головні міста“, „Всїлякі скорости“, „Гроші уживані в чужих державах“, „Міри і ваги“, Поділ годин і катальоґ. Кінчить ся календарик „Маршом соколів“. В додатку находить ся доволї чистих карток, так що календарик може рівночасно служити дуже добре і за нотес для нашої молодїжи.

Україньский декляматор „Розвага“. Артистичний збірник поезий, оповідань і прози, монольоґів, жартів і гуморесок найвидатнїйших україньских поетів і письменників. Мельодеклямация „Остання ніч“, муз. М. Лисенка. Для читаня й деклямуваня на сценї, вечерницях, дома, в громадї, драматичних курсах і т. д. Уложив Олекса Коваленко. 1. Declamatorium. 2. Мельодеклямация і лїрична поезия. 3. Жарти і гуморески. З портретами поетів, письменників і артистів. Київ, 1905. Видане Ів. Самоненка. В декляматорі „Розвага“ надруковані найкрасші твори корифеїв україньскої лїтератури, а також молодих поетів і письменників України російскої, Галичини, Буковини і Америки. В збірнику 480 творів 133 авторів з 58 портретами поетів, письменників і артистів. Збірник має 520 сторінок гарного компактного друку, сторінки закрашені стильовими вінетками, краєвидами і візерунками. Цїна 1 р. 25 коп., в розкішній артистичній оправі 1 р. 75 коп.

Переписка редакциї.

Вп. Ф. К. в Б. і др. Вашого письма не полагоджено в час через те, що через цїлий серпень адресата в Чернівцях не було, а редакцию вів зовсім хто иньший. — **Вп. В. С. в К/м.** Помістимо в слїдуючім числї. Нинї було годї. — **Вп. І. С. в К.** Піде до „Рускої Ради“, бо для нас надто передавнене.

КРАСНЕ, ДОБРЕ і ДЕШЕВЕ.

Красне, добре і дешеве.

Улица Ратушева ч. 6
Готель „Централь“

Улица Ратушева ч. 6
Готель „Централь“

51 (8—?)

Перед тим

МАРКУС ФУРЕР

Кождого сезону **Новости** **конфекциї для пань панночок і панів.** НОВОСТИ: **в жакетах ковнїрах і плащах** з найлїпших штофів віденьских і берлиньских.

Маґазин одягів дамских і мужеских
Чернівцї
ул. Ратушева 6. Готель „Централь“
(в льокалю Якова Ґольда)

ВСЇЛЯКІ ЗАМОВЛЕНЯ
виготовляють ся сейчас.

Одяги для панів хлопцїв і дїтий. **Загортки, ульстри і шляфроки.** Футра звичайні і до подорожи і всїлякі в сю галузь входячі артикули з перворядних фабрик.

Красне, добре і дешеве.

КРАСНЕ, ДОБРЕ і ДЕШЕВЕ.

Заряд друкарнї „Рускої Ради“ звертає увагу інтересованих, що всякі друксорти висилає **лиш** за попереднім надісланем належитости або за посліплатою.

Дентист
ДР. КЛИМ
повернув
і ординує як давнїйше при ул. Крутій (Schlangengasse) ч. 10. Чернівцї.
77 (2—3)

Я, Анна Чіляк

58 (50—52)

завдячую власному винаходови помади, через котрої уживанє зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скріпляє і приспішає его зріст, віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосям так на голові як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала єї 14 місяцїв.
Цїна одного слоїка
1 зр., 2, 3 і 5.
Щоденна розсилка в цїлий сьвіт
за попереднім надісланем гроший, або за посліплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк
Віденъ
I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

25.000 Корон

виплатить фірма **Georg Schicht, Aussig** кождому, хто докаже що єї мило „Шіхт“ складає ся із шкідливих частий.

МИЛО ШІХТА

(мило з оленем або ключем)
є найлїпше, найвидатнїйше як також і найдешевше.

Вільне від всяких шкідливих складових частий.

68 (5—25)

При закупнї прошу уважати, аби кождий кавалок мила був заосмотрений в напись „ШІХТ“ і в оден із знаків охоронних „ОЛЕНЬ“ або „КЛЮЧ“.

Друкарня тов. „Рускої Ради“

поручає отсї книжки:

Виданя тов. „Руска Бесїда“:

	К. с.
* * * „Явдоха“ словіньска казка	—·24
Ів. Синюк. „Образки з природи“	—·20
О. П. „Хлопцї садівники“	—·40
Омелян Попович „Розмови“	—·40
Корниль Н. Устиянович „Три цїкаві загадки“	—·40
В. Уміньский-Ф. Королевський „Як повстала земля і який буде єї конець.“	—.30
Проф. О. Єремівчук „Іван Сучавский“	—·40
Ів. Бажаньский. „Пропасть“	—·20
Гаршин, „Малярі“	—·20
* * * Толстой „Два старцї“	—.14

Виданя тов. Руска „Школа“.

Барановский Мечислав. „Педаґоґіка“	2.—
Ом. Попович. „Методика“ І. часть	1.—
Гаврищук „Методика“ II часть	.60
Омелян Попович „Як біднї збогатїли“	—1.20
„ „ „10 казок для дїточок“	—.20
„ „ „Збірка законів“	.1—
Ів. Синюк. „Образки з житя“	—.20

Ом. Попович „Пів сотнї повісток“	—.40
„ „ „ „ „	—.50
„ „ „ „ „	—.60
Шпойнаровский Серґій. „Руска Читанка“ для II. кляси ґімн.	2.80

Др. Стеф. Смаль-Стоцкий. „Громада“	—·20
„ „Порадник“ як закладати каси	—·40
„ „Буковиньска Русь“	2·40
Ю. О. Федькович. „Піснї жовнярскі“	—·20
Франко Іван. „Русько-українська лїтература“	—.20
Пігуляк Євтей. „Верховиньскі згадки“	2.—
О. Шпитко. „Листи з пекла“	—.30
Яр. Юлев. Семинарскі спомини	—·50

	К. с.
Євг. Жуковский: „Учебник рільництва“	4·—
Іван Франко: „Що таке поступ?“	1·20
Франчук: „Оферма“	—·20
Г. Воробкевич „Поезиї“ опр.	1·—
„ „ „ брошур.	—·60
Марченко: „Власна хата“	—·20
Яричевський: „Серце мовить“	—·60
Сильв. Яричевський: „На филях житя“	—·40
Серґій Шпойнаровский „Ausgewählte Schewczenkos-Gedichte	—.50
Ярослав Весоловський: „Стефан Баторий а Русини	—.10

При замовленях книжок упрашає ся присилати на порто.

Найлучше і вже випробоване средство на ревматизм єсть
NERVOL
аптика др. Ю. Францоза
в Тернополи.

Се є знамените усмиряюче средство до натираня против всяких ревматичних болїв, простудженя, ломаня костий, плечий гістця і нервових недуг. Прошу уважати на напись „Nervol“ і не принимати нїяких „Нервотонів“.

Цїна флякона **80** сот. 10 фляконів (фляшощок) **8** кор. з оплатою і опакованем.
(—)

Г. ФАЙЛЄС
усувач нагнїток
Чернівцї,
ул. Руска ч. 8.
8 (—)

Ц. к. Високим правительством концесіоноване

Міжнародне бюро для подорожи
„Globus“
в Чернівцях (Буковина)
ул. Ратушева ч. 14. (Matildenhof)

продає желїзничі і корабельні карти їзди до всїх місцевостий в Европі, Азиї, **Америцї, Канадї,** Африцї, Австралиї і пр. і пр.

Всяких вияснень в справі їзди де-не-будь удїляє ся даром.

70 (3—15) н.

Учебник рільництва

для шкіл рільничих і споріднених закладів а також

до ужитку для практичних рільників

уложив
Евгеній Жуковский
директор школи рільничої на Буковинї практичний рільник.

До набутя в друкарнї тов. „Рускої Ради“ Чернівцї, ул. Петровича ч. 2.
Цїна 4 корон'.

При замовленях почтою, належить ся посилати 30 с. на порто. (—

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого
Чернівцї, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Поручає яко случайну продаж, найбільший вибір лїтних артикулів по знижиних цїнах.

Парасолї від сонця, чисті шовкові з наймоднїйшими ручками. Чорні En tout cas (ґаранция через один рік,) у всїх модних красках. Циґарницї і прочі подібні артикули після послїдної моди. Парасольки дитинячі, парасолї від дощу, для панів, пань і дїтий, ріжного рода

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик капелюхів І. Г. Іта у Відни, і Осипа Піхлера і Синів в Ґрацу. Landstätter & Söhne у Відни. Найбільший вибір капелюхів Габіґа, найлїпших і найдешевших фабрикатів з фільцу, льоденy плїшу і т. п. в ріжних фасонах. Цилїндри і кляки після найновійшої моди.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок, куфрів, пуделок, ташок, клунків і ремінців до пакованя, касет, циратових мішочків, нецезарків, пледів, мішків на біле дамских мошонок на дорогоцїнности і т. д.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.